మతిలేని యువతులు!

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"అదేమిటి వసూ, అలా డల్ గా కూచుండిపోయావు? సినిమా ప్రోగ్రాం మరచిపోయావా?" స్కూటర్ గేటుముందే పార్క్ చేసి వుంచి, లోపలికొస్తూనే అడిగాడు ఉమాపతి భార్య వసంతను.

వసంత అప్పుడే యీ లోకంలోకి వచ్చినట్టు భర్త వంక చూసింది.

ఉమాపతి కంగారుపడ్డాడు. "ఏమిటి డియర్ అదోకలా వున్నావేం? ఒంట్లో బాగుండలేదా?" భార్య పక్కనే సోఫాలో కూలబడి ఆమె నుదురు, చెంపలు అరచేయి వెనక్కి తిప్పి, వేడిగా వుందేమోనని స్పృశించి చూశాడు.

వసంత బలవంతాన నవ్వి, "నాకేం? పిడిరాయిలా వున్నాను. నాకేం లేదు లెండి!" అన్నది. ఆమె మాటల్లో నిరాశ కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించింది.

ఉమాపతి అనునయంగా ఆమె భుజాల చుట్టూ చేతులు

వేసి ఆమె తలను గుండెలకు చేర్చుకుని, "కారణ మేమిటో నాతో చెప్పవూ?!" అన్నాడు.

ఆ కాస్త ఆదరణకే చల్లగాలి సోకిన మేఘంలా జలజల కన్నీరు కార్చి, "ఏదేం లేదండీ! మనకీ ఓ బాబో, పాపో వుంటే యెంత బావుండును? అనిపించి మనసంతా వెలితిగా అయిపోయింది, అంతే! మీరన వసరంగా కంగారుపడుతున్నారు!" అన్నది వసంత.

"ఓస్ యింత చిన్న విషయానికి నన్నింత హడల గొట్టేశావు వసూ! పిల్లలకోసం బెంగా యిదంతాను? చూడు వసూ, మనకిప్పుడు ఏమంత వయసు మీరిపోయిం దని నీ భయం? నాకు ముప్పై రెండు. నీకు యిరవై ఎనిమిది నడుస్తోందనుకుంటాను. ఆడవాళ్ళకి నలభై ఎనిమిదేళ్ళు వచ్చేవరకు బిడ్డల్ని కనే సామర్థ్యముంటుంది."

ఆతని వాక్ప్రవాహానికి అడ్డు వచ్చి చేతులు జోడించి "మహాశయా! మీ శాస్త్ర పరిజ్ఞానం నాముందు వ్యర్థం చేసుకోకండి. నేనుకూడా సైన్సు గ్రాడ్యుయేటునే.... యే వయసు వరకు పిల్లలు పుడతారని కాదు యిప్పుడు ఆలోచించేది—పెళ్ళయి పదేళ్ళు కావస్తున్నా యింకా మన నట్టింట చంటిబిడ్డ కాలుమోపలేదనే నా బెంగంతాను. నా తోటి వాళ్ళందరు యిద్దరు ముగ్గుర్ని కని ఆపరేషన్లు కూడా చేయించేసుకున్నారు అక్కల్లేకుండా. దాదాపు అందరం ఒకే సంవత్సరంలో గృహిణులైన వాళ్ళమే!" అన్నది వసంత.

"ఇక నువ్వీ వెర్రిమొర్రి ఆలోచనలకు స్వస్తి చెప్తావా, లేదా? పిల్లలు వుండాల్సిందే. కాదనను. కాని, పుట్టలేదనే బెంగ మాత్రం వుండకూడదు. మనిద్దరం దేవుడిమీద భారంవేసి చేతులు ముడుచుకూర్చోలేదు.

ఇద్దరం డాక్టరు పరీక్ష చేయించుకున్నాం. ఎలాంటి లోపమూ లేదని మనిద్దరినీ టెస్టుచేసిన నిపుణులు చెప్పారు. కొంతమందిలో ఫెర్టిలైజేషన్ బాగా ఆలస్యం కావచ్చునని కూడా వివరించారు. ఛైల్డ్ బేరింగ్ కన్సెప్షన్ ఫెర్టిలిటీ అన్న అంశాల మీద పుస్తకాలుకూడా చదివాం. ఇంకా అనుమానాలు పెంచుకొని వర్రీకావటం అనవసరం! పద, యిప్పటికే ఆలస్యమయింది. వస్తూ వస్తూ టిక్కెట్లుకూడా తెచ్చాను" అన్నాడు ఉమాపతి భార్యను సముదాయిస్తూ.

అన్యమనస్కంగానే భర్తకు కాఫీ యివ్వటానికి వంటింట్లోకి నడిచింది వసంత.

2

మర్నాడుదయం లోకల్ న్యూస్ పేపర్లోని ఓ అంశం ఆమె నాకర్షించింది. అది ఆమెకు ఎంతో ఆనందం కలగ చేసే ప్రకటన!

అందులో యిలా వుంది!

"గృహిణులకు శుభవార్త!

మీరు వివాహితులై చాన్నాళ్లు అయినా ఇంకా సంతానం కలగలేదా? మీ వయసు ముప్పయి సంవత్సరాలలోపు అయితేనే మీరిది చదవండి. గైనకాలజీలో అనేక డిగ్రీలు సంపాదించిన అమెరికన్ సర్జన్ కేవలం రెండు గంటలుమాత్రం మీ సమస్యకు పరిష్కారం చూడటానికి వెచ్చించటానికి హోటల్ న్యూ సఫైర్‌లో విడిది చేశారు.

ఈ రోజు మధ్యాహ్నం రెండు గంటలనుండి నాలుగు గంటల వరకు మాత్రం వారి సేవలు మీరుపయోగించుకోగలరు. ఆ తర్వాత వారు

బొంబే ఫ్లైట్‌లో వెళ్ళిపోతారు. ఆసక్తి వున్నవారు సంప్రదించవచ్చును.

స్థలం: హోటల్ న్యూ సఫైర్,
రూం నంబర్ ఫార్టీ ఫోర్."

వసంత మనసు ఆనందంతో గంతులు వేసింది. గోడ గడియారం వంక చూసింది. పన్నెండు గంటలు దాటి పదినిమిషాలయింది. ఫరవాలేదు, యింకా సమయం వుంది. అదృష్టవశాత్తు యీ ప్రకటన తన కళ్ళబడింది. అదీ గడువుకు ముందుగానే. తనకి సరిగా అక్కరకొచ్చే ప్రకటన! తన వయసు ముప్పయి ఏళ్ళలోపే!

ఆమె చకచక తయారయింది. భర్త మధ్యాహ్నం లంచ్‌కి యింటికి రాడు. బాక్సులో టిఫిన్ పట్టుకు పోతాడు. మళ్ళీ యిల్లు చేరేది సాయంత్రం అయిదు తర్వాతనే. అతనికి చెప్పి వెళ్ళేటంత వ్యవధిలేదు.

హోటల్ న్యూ సఫైర్ అమీర్ పేట్ నుండి సికింద్రాబాద్ పోయే రోడ్డున వుంది. దాదాపు నలభై నిమిషాలు పైగానే పడుతుంది సిటీబస్ ప్రయాణం. ఆటోలో వెళ్ళాలన్నా అంతకు తక్కువపట్టదు. బేగంపేట్ ఏర్‌పోర్టు అక్కడికి దగ్గర అనే ఉద్దేశంతో ఆ డాక్టర్ ఆ హోటల్లో దిగివుండాలి!

వసంత తను రావడం ఆలస్యమైతే భర్త కంగారు పడతాడని ఓ స్లిప్ రాసి డ్రస్సింగ్ టేబిల్ మీద పౌడర్ టిన్ను బరువుపెట్టి వుంచింది. సాధారణంగా అతను లేని సమయంలో తను యిల్లు విడిచి వెళ్ళదు ఎప్పుడూ. ఏదో చదువుతూనో అది బోర్ కొడితే టేపులు పెట్టుకొని వింటూనో లేదా కాసేపు నిద్రపడటమో ఆమె కలవాటు. తాళాలు పక్క ఫ్లాట్‌లో యిచ్చి

రోడ్ మీద కొచ్చింది.

రెండు గంటలకు పదినిమిషాలుండగానే ఆమె ఎక్కిన ఆటో హోటల్ న్యూ సఫైర్ ముందాగింది. మీటర్ ఛార్జి చెల్లించి చకచక నలభై నాలుగో గదివైపు నడిచింది.

అప్పటికే చాలామంది ఆడవాళ్ళు అక్కడ గుమిగూడి వున్నారు. కారిడార్‌లో వరసగా బల్లలు వేయబడి వున్నాయి. వాటిమీద కూచున్నారు. దాదాపు అందరు యిరవై అయిదు ముప్పయి ఏళ్ళ మధ్య వయసున్న యువతులే!

ఓ అమ్మాయి వసంత దగ్గరకొచ్చి విష్‌చేసి ఆమె చేతికో చిన్న స్లిప్ యిచ్చింది. వసంత దానివైపు చూసింది. నంబరు రెండువందలతొమ్మిది. అంటే అందరికీ వరుస నంబర్లిచ్చారన్నమాట. తను చాలా ఆలస్యంగా రావటంవల్ల చాలా చివరి నంబరొచ్చింది.

రెండు గంటల వ్యవధిలో రెండువందల మందిని పరీక్షించి వారికి సలహాలివ్వటం చాలా కష్టం! ఆ లెక్కన తనదాకా ఛాన్స్ వస్తుందంటే నమ్మకం లేదు. తను దురదృష్టవంతురాలు. ఆ ప్రకటన కనీసం పదిగంటల ప్రాంతాల చూసినా బావుండేది! ఉదయం వంటపనితో తనకి తీరిక చిక్కదు. లేకుంటే ఆరు గంటలకే గుమ్మంలో పడే పేపరు తను పన్నెండు గంటలవరకు చూడలేక పోవటం దురదృష్టం కాదూ!?

మరో పదినిమిషాలకి నాలుగవుతుందనగా ఆమెకు లోపల్నుంచి పిలుపొచ్చింది. ఇందాకా స్లిప్ యిచ్చిన అమ్మాయి నవ్వుతూ పిలిచింది. అప్పటికే అందరు వెళ్ళి పోయినట్టున్నారు. కారిడార్ ఖాళీ అయిపోయింది.

8

తనకి ఛాన్స్ రావటం యింకా ఆమె నమ్మలేకపోతోంది. భగవంతుడు తన మొరాలకించాడు.

వసంత ఆనందంగా లేచి లోపలికి అడుగు పెడుతుండగా మెరుపులా వచ్చిందో ఆలోచన. కొద్దిమంది తప్ప లోపలికి వెళ్ళిన ఆడవాళ్ళంతా పరీక్ష పూర్తయ్యాక మళ్ళీ బయటికి రావటం తను చూళ్ళేదు! ఆ గదినుంచి అవతలకు వేరే ద్వారం వుందా? లేక....

ఆమె వెనకనే తలుపులు మూసుకుపోయాయి.

3

డిటెక్టివ్ కిరణ్, ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్, సార్జంటు రాజా, శివం, మరో నలుగురు కానిస్టేబుల్స్‌తో హోటల్ న్యూ సఫైర్ చేరుకున్నారు.

మేనేజర్ పరుగెత్తుకుని వచ్చాడు. కిరణ్ హోటల్ రిసెప్షన్ కౌంటర్ దగ్గరికి సరాసరి నడిచాడు. ఇన్‌మేట్స్ రిజిష్టర్ తీసుకుని పంధొమ్మిదో తేదీన నలభై నాలుగో నంబరు గది ఎవరి పేర బుక్ అయిందో చకచక వెరిఫై చేశాడు.

విలియమ్స్[illegible]ర్డు అనే అమెరికన్ డాక్టరు పేర బుక్ చేయబడి వుంది.

కిరణ్ రిసెప్షనిస్టుని, "పంధొమ్మిదో తేదీ కౌంటర్లో ఎవరున్నారు?" అనడిగాడు.

"నేను కాదు సార్. ప్రసాద్ అనే మరొకతను."

కిరణ్ మేనేజర్ వంక చూసి, "అతన్ని రప్పించండి" అన్నాడు.

మేనేజర్ నీళ్ళు నమిలాడు. "అతను నిన్న వుదయమే తమ స్వంతవూరు సెలవుమీద వెళ్ళాడు సార్. అతని తల్లికి సుస్తీగా వుందని టెలిగ్రాం వచ్చింది" అన్నాడు.

"అతనిదే వూరు?"

"నెల్లూరు దగ్గర ఏదో పల్లెటూరు సార్!"

కిరణ్ తలపంకించి, "పంథొమ్మిదో తేదీన అంటే— మొన్న మీ హోటల్లో నలభై నాలుగో నంబరు గదిలో యెవరు బసచేశారో చెప్పగలరా?" అనడిగాడు.

"ఆ రోజు అమెరికానుంచి ఎవరో గైనకాలజీ సర్జన్ వచ్చారు సార్. విలియమ్స్ అనుకుంటా ఆయన పేరు. ఆ రోజంతా మా హోటల్ పెద్ద తిరణాలలాగా వుంది. దాదాపు రెండువందలమంది ఆడవాళ్ళు అతని గదికొచ్చి పరీక్ష చేయించుకున్నారు."

"ఎన్ని గంటలనుంచి ఎన్ని గంటలవరకు?"

"ఆడవాళ్ళు మధ్యాహ్నం పన్నెండునించే రావటం మొదలెట్టారు సార్. నాలుగయ్యేసరికి వెళ్ళిపోయారు."

"ఆడవాళ్ళు తిరిగి వెళ్ళటం మీరు చూశారా?"

మేనేజరు రెండు క్షణాలు మాట్లాడలేదు. "నేనయితే చూడలేదుగాని మా స్టాఫ్ చూసి వుంటారు సార్!" అన్నాడు.

"ఎవరు చూశారో పిలవండి. ముఖ్యంగా రూం బాయ్స్."

మేనేజర్ రూం బాయ్స్‌ని పిలిపించాడు.

నలభై నాలుగో రూం సర్వ్ చేసిన బాయ్ తను చూశానని చెప్పాడు. "ఆ గది పక్కనుంచి కారిడార్ చివర మెట్లున్నాయి సార్. వాటికుండా ఆ ఆడవాళ్ళు దిగి వెళ్ళిపోయారు సార్!"

"అందరూ ఒకేసారి వెళ్ళిపోయారా? వారి వెంట యెవరైనా వెళ్ళారా?"

"హోటల్ రెండో ద్వారం పక్కగా అంబులెన్స్‌లో

తడవకి పదిమంది లెక్కన యెక్కడికో వెళ్ళారు సార్! పదినిమిషాలకోసారి అంబులెన్స్ వాళ్ళను దింపివచ్చి మళ్ళీ మరో పదిమందిని తీసుకుని వెళ్ళేది. అలా ఓ ఇరవై సార్లయినా ఆ అంబులెన్స్ కారు తిరిగి, ఆడవాళ్ళందరినీ తీసుకుపోయింది సార్. వారి వెంట ఓ ఇరవయ్యేళ్ళ అమ్మాయి వెళ్ళి వచ్చేది. చివర్లో డాక్టరుగారు, ఆ అమ్మాయి కలిసి వెళ్ళిపోయారు సార్ అంబులెన్స్‌లో.

ఆడవాళ్ళని యెక్కడికి తీసుకు వెళ్ళారని నేనడిగాను సార్ ఆ అమ్మాయిని. ఏవో పరీక్షలకోసమని హాస్పిటల్లో వదిలి వచ్చామని చెప్పేది సార్ ఆమె. చివర్లో డాక్టరు గారు నాకు గది అప్పగించి, బిల్లు సెటిల్ చేయమని రెండొందల రూపాయలు నాకిచ్చి చిల్లర నన్నే తీసుకోమని చెప్పి హడావిడిగా వెళ్ళిపోయారు సార్. డాక్టరు గారు ఏర్‌పోర్టుకి వెళ్ళాలని చెప్పారు. బోంబే విమానంలో వెళ్తామని చెప్పారు" అన్నాడు రూం బాయ్.

కిరణ్‌తోబాటు అక్కడున్న వాళ్ళందరు చాలా ఆసక్తిగా విన్నారు బోయ్ చెప్పిన కథనం. కిరణ్‌కి జరిగిన సంగతంతా తను స్వయంగా చూసినట్టే అనిపించింది. అంబులెన్స్‌లో హాస్పిటల్‌కి తీసుకు వెళుతున్నామనే మిషతో ఆడవాళ్ళందర్నీ ఓ సంకేత స్థలంలో దాచి పెట్టాడు డాక్టరు. ఆ తర్వాత వాళ్ళందర్నీ ఏం చేశాడు? వాళ్ళెవరూ ఇంతవరకు ఇళ్ళకు తిరిగి రాలేదు. ఇంతకీ ఎవరీ విలియమ్స్‌బర్డు?

"నువ్వా డాక్టర్ని చూస్తే గుర్తుపట్టగలవా?"

"ఎందుకు గుర్తించలేను సార్... ఎంతమంది మధ్యన వున్నా గుర్తుపడతా."

"ఆ అమ్మాయి, డాక్టరు—యిద్దరేనా ఆ గదిలో

దిగింది?"

"అవును సార్. పదెనిమిదో తేదీ మధ్యాహ్నం దిగారు. పంధొమ్మిది సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకు ఖాళీ చేసేశారు."

"డాక్టర్ని, ఆ అమ్మాయిని వర్ణించగలవా?"

"డాక్టరు ఎర్రగా, రక్తంగడ్డలా వున్నాడు సార్! ఆరడుగులు పైన పొడవున్నాడు. తెల్లటి షర్టును అంత కన్నా తెల్లని పాంటులో యిన్ షర్టు చేశాడు. పిల్లిగడ్డం, సన్నని మీసం గడ్డంలో కలిసిపోయేలా నైస్‌గా కటింగ్ చేయించాడు. సుమారుగా ఏభై ఏళ్ళుండొచ్చు. ఆ అమ్మాయి సన్నగా పొడవుగా తెల్లగా వుంది సార్! చాలా అందంగా వుంది. ఇరవయ్యేళ్ళలోపే వుంటుంది వయసు" చెప్పాడతను.

"ఆ గది యే అంతస్తులో వుంది?"

"సెకండ్ ఫ్లోర్ సార్!"

మేనేజర్ వెంటనే, "రండి సార్ చూద్దురుగాని" అంటూ ముందుకు దారితీశాడు.

"డాక్టర్ ఖాళీచేశాక ఓ జంట దిగారు సార్ ఆ గదిలో. ఆదివారం ఉదయం దిగారు. సోమవారం అంటే నిన్న ఉదయం ఖాళీచేసేశారు...." చెప్పాడు మేనేజర్.

కిరణ్ సార్జంట్ రాజును పిలిచి ఏదో చెప్పాడు. సార్జంట్ శివాన్నికూడా పనిమీద పంపాడు.

శ్రీనివాస్‌తో "వేలిముద్రల నిపుణుణ్ని, ఫోటో గ్రాఫర్ని పిలిపించు. యేదయినా ఉపయోగపడే సమాచారం దొరకవచ్చును" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ కామన్ హాల్లో వున్న ఫోన్ వైపు నడిచాడు.

12

రూం బాయ్ తలుపు తెరిచాడు. మేనేజర్ అతని వెనుక కిరణ్ గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు. చాలా పెద్ద గది. అధునాతనమైన సామగ్రి, ఫోన్, మ్యూజిక్ ఛానెల్, సింక్, ఎటాచ్‌డ్ బాత్ లావెట్రీ, మొజాయిక్ ఫ్లోరింగ్, మధ్య కొంత మేర కాశ్మీర్ తివాచీ, రూఫ్‌నించి వేలాడుతున్న షాండ్లియర్—గదంతా చాలా రిచ్‌నెస్‌తో అందంగా వుంది.

గదికి వెనక పక్కగా మరో గుమ్మం వున్నది. కిరణ్ ఆ గుమ్మం తలుపులు తెరిచాడు. వెనకపక్క కారిడార్ లోకి దారితీసింది ఆ ద్వారం. ఓ చివరగా కారిడార్ అంతమై కిందికి మెట్లు ప్రారంభమయ్యాయి. ఆ యువతుల్ని ఆ మెట్లగుండానే కిందికి తీసుకువెళ్ళి హోటల్ వెనక ద్వారం నించి అంబులెన్స్‌లో దాటించారని గ్రహించాడు కిరణ్. కారిడార్ నించి కిందికి రోడ్ మీదికి చూశాడు. సన్నటి రోడ్డు. అంబులెన్స్ ఆగటానికి, రివర్స్ చేసుకోవటానికి హోటల్‌కి కొంత దూరంలో ఖాళీ జాగా వున్నది.

కిరణ్ తలపంకించి తిరిగి గదిలోకి వస్తూండగా కింది నుంచి మెట్లమీదుగా సార్జంట్ రాజు వచ్చాడు.

"శనివారం మధ్యాహ్నం రెండు గంటలనుండి నాలుగు గంటల మధ్యకాలంలో తెల్లటి అంబులెన్స్ కారు దాదాపు యిరవైసార్లు అటు యిటు తిరిగి అడవాళ్ళని తీసుకువెళ్ళిందని కిళ్ళీబంక్ అతను చెప్పాడు సార్. రూం బాయ్ చెప్పింది నిజమే!" అన్నాడు.

కిరణ్ తల విదిలించాడు. రూం బాయ్ చెప్పిన ప్రకారం పదినిమిషాలకొకసారి అంబులెన్స్ కారు ఆడవాళ్ళని తీసుకువెళ్ళింది. అంటే అయిదు నిమిషాల్లో వెళ్ళి

మరో అయిదు నిమిషాల్లో వచ్చేదనుకోవాలి. ఆ లెక్కన చూస్తే యిక్కడి సారు తిరగటానికి రెండుపందల నిమిషాలు పట్టివుండాలి. కాని ఆ కార్యక్రమమంతా మధ్యాహ్నం రెండునుంచి నాలుగు గంటల లోపల అంటే రెండు గంటల వ్యవధిలో జరిగిపోయింది. ఇదెలా సాధ్యం?

అంటే, అంబులెన్స్‌లు రెండు గాని, అంతకన్న యెక్కువగాని తిరిగి వుండాలి!

ఈలోపల సార్జెంట్ శివం వెళ్ళొచ్చాడు.

"సార్, అంబులెన్స్ అయిదు నిమిషాల్లో యెంత దూరం ప్రయాణించగలదో అంతదూరం వెరిఫై చేశాను. చిన్న హోటల్స్. షాపులు తప్ప ఆ రోడ్డులో హాస్పిటల్ గాని లేక యిళ్ళుగాని యేవీ లేవు. కనీసం చిన్న కారు కూడా రివర్సు చేసుకోవటానికి వీల్లేనంత సన్నటి సందు లాంటి రోడ్ సార్" అన్నాడు.

కిరణ్‌కి సమస్య విడిపోయింది. "మీరిద్దరు నాతో రండి" అంటూ మెట్లమీదుగా కిందికి దిగాడు. వాళ్ళిద్దరు అనుసరించారు.

అంబులెన్స రివర్సు చేసుకోవటానికి సరిపడే ఖాళీ జాగా వున్నవైపుగా అడుగులు వేశాడు. ఆ సన్నటి రోడ్డు తూర్పు పడమరలుగా సాగింది. రూంబాయ్ చెప్పిన ప్రకారం అంబులెన్స్ తూర్పు దిక్కుగా వెళ్ళి తిరిగొచ్చేది.

ఖాళీజాగా కెదురుగా డ్రైక్లీనింగ్ షాపుంది.

కిరణ్ షాపతన్ని కలుసుకుని, "శనివారం మధ్యాహ్నం 2, అంబులెన్స్ కారు యిక్కడ రివర్సు చేసుకుని హోటల్ న్యూ సఫైర్ ముందు ఆగి ఆడవాళ్ళని తీసుకు

వెళ్ళింది. ఆ కారు ప్రతిసారీ యిక్కడ రివర్స్ చేసుకుని వెళ్ళిందా? గుర్తుచేసుకుని చెప్పండి!" అన్నాడు.

అతనేదో గుర్తుచేసుకుని, "అవును సార్! చాలా సార్లు రివర్స్ చేసుకున్నారు డ్రైవర్లు!" అన్నాడు.

"డ్రైవర్లు అంటున్నారు. డ్రైవర్ ఒకడు కాదా?"

"కాదు సార్. ప్రతిసారీ ఓ కొత్త డ్రయివర్. మధ్య మధ్య ఒకే రకంగా వున్న మరికొన్ని అంబులెన్స్ కార్లు ఈ సందులోనించి వచ్చి హోటల్ వెనకపక్క ఆగుతూండేవి!" అన్నాడతను పడమర వైపుగా వున్న సందు చూపించి.

శ్రీనివాస్ హడావిడిగా కిరణ్ దగ్గరకు పరిగెత్తుకొచ్చి "ఇప్పుడే స్టేషన్నుంచి రైటర్ ఫోన్ చేశాడు. నలుగురు ఆడవాళ్ళు ఇళ్లు చేరినట్లు వాళ్ళ భర్తల దగ్గర్నుంచి ఫోన్ కాల్స్ వచ్చాయట!" అన్నాడు.

కిరణ్ తల పంకించి, "మనం వెంటనే ఆ నలుగుర్నీ చూడాలి!" అన్నాడు.

4

స్టేషన్లో రైటర్ నలుగురి అడ్రసులు నోట్ చేసి వుంచాడు. శ్రీనివాస్, కిరణ్ ఆ అడ్రసుల ప్రకారం ఒక్కొక్కరి యింటికీ వెళ్ళారు.

మొదటి కేసులో యువతి యేం అడిగినా సమాధానం చెప్పకుండా పిచ్చిపిచ్చిగా చూసింది. యేదో షాక్లో వున్నట్టు అనిపించింది.

"ఈమె యింటికెలా చేరారు?" అనడిగాడు కిరణ్ ఆ స్త్రీ భర్తను.

"నేను ఆఫీసునించి యింటికొచ్చేప్పటికి తాళం వేసి వున్న గుమ్మం ముందు కూచుని తనకి తనే యేదో గొణు

క్కుంటూ కనిపించింది సార్. ఏం అడిగినా సమాధానం చెప్పటం లేదు. వెంటనే మీకు ఫోన్ చేశాను!" అన్నాడతను.

ఆమెని ఎంతగా ప్రశ్నించినా సమాధానమే లేదు. డిటెక్టివ్ లిద్దరు విసిగిపోయారు.

"రెండో కేసు దగ్గర వెళ్దాం" అన్నాడు శ్రీనివాస్, అడ్రసు కాగితం పైకి తీసి చూసుకుంటూ.

రెండో కేసు మరీ చిత్రంగా వుంది. "నా పేరేమిటి, నేనిక్కడికెలా వచ్చాను?" అంటూ శ్రీనివాస్‌ని ఎదురు ప్రశ్నించిందామె.

శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక అయోమయంగా చూశాడు.

ఆమె భర్త కూడా మొదటి కేసులో లాగానే చెప్పాడు. అయితే తమయింట్లో కాక పక్కింట్లో కూచుని యెదురుచూస్తోందామె. ఎలా వచ్చావు ఇన్నాళ్లు యెక్కడున్నావు, అసలేం జరిగింది? అంటూ అతను భార్యను ప్రశ్నల వర్షంలో ముంచెత్తాడు. కాని, ఆమె వాటికి సమాధానాలు చెప్పకపోగా నా పేరేమిటి, నేనిక్కడికెలా వచ్చాను? అంటూ శ్రీనివాస్‌ని అడిగినట్టే ఆమె భర్తనికూడా అడిగిందట. అతను బేజారెత్తిపోయి స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు.

"ఈమెను జాగ్రత్తగా కనిపెట్టుకుని వుండండి. ఏమయినా ముఖ్యమైన సమాచారం చెపుతుందేమో ప్రయత్నించండి. మేము మళ్ళీ వస్తాం" అని చెప్పి బయటకొచ్చేశాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ మూడో కేసు కోసం వెళ్తుండగా ఉండబట్టలేక అడిగేశాడు. "ఏమిటి బ్రదర్, ఇద్దర్లో ఒక్కరికీ మతిస్థిమితం లేకుండా పోయిందే? అసలేం జరిగిందో

తెలిసిపోతుందని, ఆ ముఠా ఆచూకీ కనిపెట్టవచ్చునని ఆశపడ్డాను!” అని.

కిరణ్ యేమీ మాట్లాడలేదు.

మూడో కేసు విషయం కూడా అలాగే వుంది. ఇంకో సంగతేమిటంటే, ఆమెకు కొత్తగా చెముడు వచ్చింది. గట్టిగా అరిచి మాట్లాడితే తప్ప ఆమె రియాక్టు కాలేదు. కిరణ్, శ్రీనివాస్‌లు అడిగిన ఏ ఒక్క ప్రశ్నకూ సమాధానం చెప్పలేదామె కూడా.

నాలుగో ఆమె ప్రవర్తన కూడా తక్కిన ముగ్గురి లాగానే వున్నది. అయితే ఆమె యేదో గుర్తు తెచ్చుకోవటానికి చాలాసార్లు ప్రయత్నించింది. కాని యేమీ చెప్పలేక పోయింది.

కిరణ్ ఆమె నోటినుంచి చిన్న ధ్వనికూడా బయటకి రాకపోవటం గమనించాడు.

ఆమెకి మాట పడిపోయింది!

కాని ఆ విషయం గ్రహించికూడా పైకి అనలేదు కిరణ్. ఆమె భర్తకది పెద్ద షాక్ అవుతుందని అతనికి తెలుసు! అందరికీ చెప్పినట్టే అతనికి కూడా ఆమెను జాగ్రత్తగా కనిపెట్టుకుని వుండమని చెప్పి కిరణ్, శ్రీనివాస్‌లు స్టేషన్‌కి తిరిగొచ్చారు.

“చాలా బాడ్‌లక్ బ్రదర్! క్లూ అందినట్టే అంది మిస్సయింది. నలుగుర్లో ఒక్కరైనా అసలేం జరిగిందో చెప్పలేక పోయారంటే, యిదేదో యింద్రజాలంలాగా వుంది. ఆ డాక్టరు కావాలనే వీళ్ళకు మతి స్థిమితం పోగొట్టాడనిపిస్తోంది” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అతని కళ్ళలో ఆ నలుగురు స్త్రీల అమాయక వదనాలు పదే పదే మెదు

లున్నాయి. సంతానం కోసం స్త్రీ ఎంతగా తపిస్తుంది? ఎన్ని త్యాగాలైనా చెయ్యటానికి సిద్ధపడుతుంది! కాని అదే దక్కనపుడు ....?

ఫోన్ మ్రోగింది. శ్రీనివాస్ ఫోన్ ఎత్తి విని, "మైగాడ్! మరో కేసు. ఓ అయిదునిమిషాల క్రితం మరో కామె ఇల్లు చేరుకుందిట. వెళ్ళి చూద్దామా?" అన్నాడు.

"అతను ఆమె కండిషన్ గురించి చెప్పలేదా?" అడిగాడు కిరణ్.

"చెప్పాడు. ఎంత అడిగినా ఆమె యేమీ చెప్పటం లేదట. వెంటనే మనకి ఫోన్ చేశానన్నాడు."

కిరణ్ తలూపి, "నువ్వెళ్ళి చూసిరా. నేను సార్జంట్సు శివం, రాజులకు పనులప్పగించాను. వాళ్ళ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ "అలాగే! ఓ అరగంటలో వచ్చేస్తాను" అంటూ హేట్ తగిలించుకుని చేతికర్ర ఊపుకుంటూ హడావిడిగా బయటకి పరుగెత్తాడు.

5

సార్జంటు శివం స్టేషన్లో అడుగు పెడుతూనే కిరణ్‌తో, "అంబులెన్సు కార్లు సికింద్రాబాద్ పెరేడ్ గ్రౌండ్సు వైపుగా వెళ్ళినట్లు ఎంక్వాయిరీలో తేలింది సార్! ఒకదాని తర్వాత మరొకటి కొద్ది నిమిషాల వ్యవధిలో వచ్చి పోతూ వుండటంవల్ల చాలామంది యీ విషయాన్ని ఆసక్తిగా గమనించారట! అయితే అవి గాంధీ హాస్పిటల్‌కి వెళుతూండవచ్చునని కొందరు భావించారట– నిజానికి ఎక్కడికి వెళ్ళినదీ సరిగ్గా ఎవరూ చెప్పలేక పోయారు" అన్నాడు.

కిరణ్ లేచి, "సార్జంటు రాజును స్టేషన్‌లోనే కని పెట్టుకుని వుండమని చెప్పు. ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్‌ని కూడా స్టేషన్‌లో వుండమని చెప్పు. నేనో గంటలో తిరి గొస్తాను" అంటూ రెండంగల్లో బయటికొచ్చి తన టయోటా స్టార్టుచేసి సికింద్రాబాద్ వైపు పరుగెత్తిం చాడు.

సికింద్రాబాద్ పెరేడ్ గ్రౌండ్స్ పదినిమిషాల్లో చేరాడు కిరణ్. అక్కడ రోడ్ చీలిపోయింది. ఓ రోడ్ రైల్వేస్టేషన్ వైపు, మరొకటి ఏర్‌ఫోర్స్ క్వార్టర్సు వేపు మరొకటి మారేడ్‌పల్లి వైపు, నాలుగోది బేగంపేట్ వైపు సాగిపోతున్నాయి. ఆ నాలుగో రోడ్ మీదుగానే ఆడవాళ్ళను హోటల్లోనించి తీసుకొచ్చారు దుండగులు.

కిరణ్ టయోటాని జంక్షన్‌లో ఓ నిమిషం ఆపి, ఆ తర్వాత మారేడ్‌పల్లి రోడ్ వైపు పోనిచ్చాడు.

ఓ అయిదు నిమిషాల ప్రయాణం తర్వాత విశాలమైన మైదానం కనిపించింది.

కిరణ్ టయోటా ఆపి, ఓక్షణం కారులోనే కూచుని చుట్టూ పరిశీలనగా చూశాడు. ఎక్కడా జనసంచారం లేదు. ఉండి ఉండి ఒకో వాహనం పోతోంది రోడ్‌న.

కిరణ్ తలుపు తెరిచి రోడ్ మీద కాలు పెట్టాడో లేదో, సర్రున అతని చెవిపక్కగా దూసుకుపోయింది బుల్లెట్ — కిరణ్ చటుక్కున కార్లో కూచుని తలుపు వేసుకున్నాడు. అద్దాల్లోంచి ముందు వెనకలకు చూశాడు. దూరంగా వెనక నుండి ఓ కారు అప్పుడే స్టార్టయి వెళ్ళిపోతోంది.

కిరణ్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా కారుని రివర్సుచేసి ముందుకి ఉరికించాడు. కాని చిత్రంగా ఆ కారు అంతలోనే మాయమయిపోయింది.

కిరణ్ కారుని బాక్ చేసుకుని, మళ్ళీ మారేడ్‌పల్లి జంక్షన్ దగ్గరం కొచ్చాడు. కార్లో కూచునే పరిసరాల్ని జాగ్రత్తగా గమనించసాగాడు.

దగ్గర్లో ఎలాంటి భవనాలుగాని, అనుమానించదగ్గ స్థలంగాని లేదు. చుట్టూ కొన్ని వందలమీటర్ల పరిధిలో అంతా ఖాళీ ప్రదేశమే!

తన అంచనా తప్పయిందేమో ననిపించిందో క్షణం! కాని, అది కేవలం అనుమానమేనని మరుక్షణమే తేలి పోయింది.

మైదానంలోని యిసుకమీద ఎన్నో కార్లు కలగాపుల గంగా తిరిగినట్లు టైర్ల గురులు స్పష్టంగా కనిపించాయి. మైదానం మీద ట్రాఫిక్ వుండే అవకాశం లేదు. పక్క నుంచి నున్నటి తారురోడ్డు వెడల్పుగా పరచుకుని వుంటే మైదానంలో యిసకలో కారుప్రయాణం చేసే అవివేకి వుండడు!

కిరణ్ కారుని కొద్ది మీటర్లు ముందుకు పోనిచ్చి నేల సునిశితంగా పరిశీలించాడు. స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి టైర్ల గురులు! నిన్నో యీ రోజో కార్లు తిరిగినంత స్పష్టంగా వున్నాయి.

ఆడవాళ్ళని యీ పరిసరాల్లోనే ఎక్కడో దాచి వుంటారు. మతిస్థిమితం తప్పిన ఆడవాళ్ళని మాత్రం వాళ్ళ యిళ్ళకు చేర్చేకారు. బహుశా వాళ్ళు హోటల్ రూంలోకి ప్రవేశించినప్పుడే ప్రతివారి యింటి అడ్రెస్సూ ముందుగానే నోట్ చేసుకుని వుంటాడా డాక్టరు.

కిరణ్ కాలు కింద పెడదామా వద్దా అని కొద్ది క్షణాలు ఆలోచించాడు. ఇంతలోనే వెనుభూతంలా ఓ పెద్ద లారీ అతని కారుమీదికి దూసుకు వచ్చింది. ఏ

మాత్రం అజాగ్రత్తగా వున్నా అతని కారు నుగ్గునూచయి పోయుండేది!

కిరణ్ రెప్పపాటు కాలంలో ఇంజన్ రైజ్ చేసి కారును పక్కకు తోశాడు. లారీ మళ్ళీ కారుమీదికి అదే వేగంతో వచ్చేస్తోంది. కిరణ్ కారును రివర్సు చేస్తూనే కారు అద్దాలన్నీ మూసేశాడు. లోపలకి గాలికూడా చొరకుండా జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాడు. లారీనుంచి లాఘవంగా తప్పించుకున్నాడు. తన కారు బోనెట్ ముందు అమర్చుకున్న తుపాకీని స్టీరింగ్ దగ్గరున్నించే ఆపరేట్ చేశాడు.

అంతే! ఎదురుగా పర్వతంలా వచ్చి విరుచుకు పడబోతున్న లారీ యింజన్‌లోకి రెండు గుళ్ళు దూసుకుపోయాయి. టైర్లను రెండు గుళ్ళు పంచర్ చేసేశాయి. లారీ పెద్ద శబ్దం చేస్తూ ఎక్కడిదక్కడే టైరు నేలకి కరచుకుని కీచుమంటూ ఆగిపోయింది. అయితే, అదే సమయంలో అతని కారును వెనకనుంచి ఓ పెద్ద ట్రక్ వచ్చి డాష్ యివ్వబోయింది.

కిరణ్ రియర్ వ్యూ మిర్రర్ లో నుంచి క్షణంలో సంభవించ నున్న ప్రమాదాన్ని గ్రహించాడు. ఎడమ చేత్తో ఇగ్నిషన్ బోర్డు కిందున్న బటన్ నొక్కాడు. టయోటా వెనకవైపు అద్దం ఓ మెరుపు మెరిసింది. అంతే. ట్రక్ డ్రైవర్ శాశ్వతంగా గుడ్డివాడయి పోయాడు. ఈ లోపల కిరణ్ టయోటాను పక్కకు తప్పించాడు. ట్రక్ సరాసరి మైదానం మీదినుంచి రోడ్డెక్కి విపరీతమైన వేగంతో దూసుకుపోయి రోడ్ పక్కనున్న చెట్టును ఢీకొట్టి పెద్ద శబ్దంతో బోర్లా పడింది.

కిరణ్ టయోటాను యీసారి సరాసరి లారీ పక్కకు

తీసుకు వెళ్ళి ఆపాడు. కారు దిగి, జేబులోని రివాల్వర్ ని పైకితీసి డ్రైవరువైపు గురిచేసి డ్రైవరు పక్కనున్న తలుపు తెరిచిచూచి ఆశ్చర్యంతో అడుగు వెనక్కి వేశాడు. సీట్లో డ్రైవర్ లేడు! తను ట్రక్ ప్రమాదం నుంచి తప్పించుకునే సమయంలో పారిపోయాడు.

కిరణ్ కి ఏమూలో అనుమానం పొడసూపింది. చటుక్కున లారీ చక్రం మీదుగా బాడీలోకి తొంగిచూశాడు. బాడీ ఖాళీగా వుంది!

కిరణ్ పక్కలకు జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ చటుక్కున ఒంగి లారీ కింద చూశాడు. అక్కడా లేడు డ్రైవర్. క్షణాల్లో పారిపోవటానికి అది చాటు ప్రదేశం కాదు. విశాలమైన మైదానం! డ్రైవర్ ఎలా తప్పించుకున్నాడు?

కిరణ్ దూరంగా ట్రక్ ఏక్సిడెంట్ అయిన ప్రదేశంలో జనం గుమికూడటం గమనించాడు. అసలే ఆ రోడ్డున జనం చాలా అరుదుగా మసలుతారు. అంత పెద్ద శబ్దానికి ఎక్కడినుంచో జనం వచ్చి చేరుతున్నారు. లేకుంటే ఏక్సిడెంట్ పట్ల ప్రజలు ఆసక్తి కనపరిచేటంత రద్దీ స్థలం కాదది! అందుకే ఆ స్థలాన్ని నేరస్తులు తమ అకృత్యాలకి ఎన్నుకున్నారు!

కిరణ్ మస్తిష్కం ఆలోచనలతో మరిగిపోతూంది. ఆడవాళ్ళందర్నీ విలియమ్స్ ఎక్కడ దాచాడు? వాళ్ళనేం చేయబోతున్నాడు? అందర్నీ సంతానంలేని ఒకే వయసున్న వర్గంలో నించే ఎందుకు ఎన్నుకున్నాడు? పోనీ ఆడవాళ్ళతో వ్యాపారం చేసే మనిషయితే కన్నెపిల్లల్ని, అందగత్తెల్ని, బాగా వయసులో వున్నవాళ్ళనీ ఎన్నుకో వచ్చునే!

దీన్నిబట్టి విలియమ్స్ ఆడవాళ్ళతో వ్యాపారం చేయుటానికి కాదు వాళ్ళని ఎత్తుకుపోయింది! ఎందుకో, చాలా ముఖ్యమైన పనికోసం!__ఏమిటా పని?

నేరస్థులు నగరంలోనే వున్నారు. పరిస్థితి చేయి దాటి పోలేదు. నగరందాటి పోకుండా అన్ని చర్యలు తీసుకోవలసిందిగా కమిషనర్ ఆఫ్ పోలీస్ కి తెలియ చెయ్యాలి. అది తన తక్షణ కర్తవ్యం!

కాని, యిక్కడి రహస్యాన్ని ఛేదించకుండా తను వదిలిపెట్ట దలచుకోలేదు. నేరస్థులు ఇక్కడే ఎక్కడో పొంచివున్నారని తన సిక్స్త్ సెన్స్ చెపుతోంది. ఇక్కడే యెక్కడో....?

కిరణ్ మైదానం చివరివరకు ప్రతీ అంగుళం జాగ్రత్తగా వెతుకుతూ పరిశోధించాడు. యేదైనా నేలమాళిగ వంటిది వుండొచ్చునని అనుమానించాడు. కాలితో నేలను గట్టిగా తట్టుతూ తిరిగాడు. కాని, అనుమానాస్పదమైన స్థలం యెక్కడా కనిపించలేదు.

మైదానం చివరివరకు పరిశోధించి తిరిగి వెనక్కువచ్చి, టయోటా యెక్కబోతూ, మెరుపు వేగంతో కిందికి దిగిపోయాడు. యేదో వాసన వేస్తోంది. వైరు కాలిన వాసన. ఇగ్నిషన్ బోర్డు దగ్గరనుంచి వస్తోంది వాసన.

ఎవరో బ్రేకులు పాడుచేశారు. వైరు కావాలనే కలిపేసి ఇగ్నిషన్ కీ తిప్పగానే మంటలేచి పెట్రోలు టాంకు అంటుకునేలా యేర్పాటు చేశారు. కిరణ్ చకచక వైరు తప్పించి, బ్రేకులు సరిచేశాడు.

వెంటనే రివ్వున లారీ దగ్గరకు పరుగెత్తాడు. మోకాళ్ళ మీద వంగి లారీ కిందకు చూశాడు. ఈసారి అతని అంచనా తప్పలేదు. లారీ అడుగు భాగానికి బల్లిలా

కరుచుకుని వున్నాడు డ్రైవర్.

"కమ్ అవుట్ రాస్కెల్!" అంటూ అరిచాడు కిరణ్ చేతిలో ఓ రివాల్వర్ మరో చేతిలో ఫోర్ సెల్ టార్చ్ పట్టుకుని ఫోకస్ చేస్తూ.

డ్రైవర్ మెరుపులా పని చేశాడు. బయటికివస్తూన్నట్టు నటిస్తూనే గుప్పెట్లో దాచిన వస్తువేదో గుటుక్కున మింగాడు.

లారీ బయటకి వస్తూనే నేలమీద పడిపోయి నురగలు కక్కుకుని చనిపోయాడు.

సైనేడ్ కాప్సూల్ మింగాడని అర్థమయిపోయింది కిరణ్ కి. ముందుగా ఊహించి వుంటే అతను ఆ పనికి సిద్ధపడకుండా అపగలిగేవాడు. దొరికిన ఆధారం పనికి రాకుండా పోయింది!

కిరణ్ నిట్టూర్చి, అతని దుస్తుల్లో చకచక వెతికాడు. యెలాంటి ఆధారమూ దొరకలేదు. లారీ కేబిన్ లో టార్చ్ తో వెతికాడు. యేవో పాత గుడ్డ పేలికలు, ఓ టార్చ్ లైట్ తప్ప యేమీ కనపడలేదు.

ఆలోచిస్తూ టయోటా దగ్గర కాసేపు నిల్చున్నాడు. చుట్టూ ప్రశాంతంగా వుంది. తుఫాను వచ్చే ముందుండే ప్రశాంతతలాగా వుంది! యే క్షణంలోనైనా ప్రళయం విరుచుకు పడుతుందేమోనన్నట్టుగా వుంది వాతావరణం!

సరిగ్గా అప్పుడే గాల్లోంచి మాటలు వినిపించాయి. మొదట్లో ఆ మాటలు ఎక్కడ్నుంచో వస్తున్నాయనుకున్నాడు కిరణ్. కాని అది లారీ హారన్ లోనుంచి వస్తున్నట్టు గ్రహించాడు. ఇంగ్లీషులో వినిపించాయి మాటలు.

"మిస్టర్ కిరణ్, చూశావుగా నా ప్రతాపం! ఇక

ఎప్పుడూ యీ ఛాయలకు రావటానికి ప్రయత్నించకు. ప్రస్తుతానికి ప్రాణాలతో వదులుతున్నాను. వెళ్ళిపో!" అని.

కిరణ్ రక్తం సలసల మరిగింది.

"నువ్వెవరివోగాని, ఎదుటికివచ్చే ధైర్యంలేని పిరికి వాడవని నాకర్థమయ్యింది. నీ ప్రతాపం నాకింతకుముందే తెలిసింది. నా ప్రతాపానికి ప్రత్యక్ష నిదర్శనం నీ ట్రక్ డ్రయివర్‌తోపాటు నాశనం కావటం, నీ లారీడ్రయివర్ నరకానికి సరాసరి నడచిపోవటం! ధైర్యముంటే నా ముందుకిరా! ఆ స్త్రీలందర్నీ యేం చేశావో, యెందుకు అపహరించావో చెప్పు. వారిని మర్యాదగా మాకప్ప గించు. లేకుంటే నువ్వు వాళ్ళని యెక్కడ దాచినా నేను వాళ్ళని విడిపించి తీరతాను. నిన్ను చట్టాని కప్పగిస్తాను."

"అది నీ తరంకాదు. నన్ను పట్టుకోవటంగాని, కనీసం నేనెక్కడున్నానో తెలుసుకోవటం కనిపెట్టడం నీ శక్తికి మించిన పని! నేనంత తేలిగ్గా పట్టుబడను. అంత శక్తిపరుడివే అయితే నేనెందుకు బయటపడాలి? నువ్వే వెతుక్కో!"

"అదెలాగూ తప్పదు. అప్పుడు విసిగిపోయిన, హిం సింపబడ్డ ఆ స్త్రీల బంధువులు, ప్రజలు నిన్ను ఖండ ఖండాలుగా చీల్చి కాకులకు, గద్దలకు వేయకపోరు. బి కేర్ ఫుల్!"

"అదీ చూద్దాం. నేను నగరంలోనే వుంటాను. ఎక్కడికీ పారిపోను. చేతనైతే బంధించు. ఈలోపల ఒకొక్కరుగా ఆ స్త్రీలందరు వాళ్ళ యిళ్ళకు చేర వేయబడుతునే వుంటారు."

"నువ్వు రాక్షసుడివి. ఆ ఆడవాళ్ళ నెందుకలా మతి

పోగొట్టి, మూగవాళ్ళుగా చేసి హింసిస్తున్నావు? వాళ్ళు నీకు చేసిన అపచార మేమిటి? ఎందుకలా కక్ష తీర్చుకుంటున్నావు?"

అవతల్నుంచి పెద్దగా నవ్వు వినిపించింది తెరలు తెరలుగా.

"ఎందుకా? ఆడవాళ్ళంటే నాకు కక్ష! ముఖ్యంగా ఆ వయసులో వున్న పెళ్ళయిన ఆడవాళ్ళంటే అసహ్యం. ఎందుకో తెలుసా? నా భార్య ఆ వయసులోనే నన్ను మోసం చేసి పారిపోయింది. నా భార్యకూ పిల్లలేరు. అందుకే పిల్లల్లేని ఆ వయసు ఆడవాళ్ళని హింసించి మానసికానందం పొందుతున్నాను. వాళ్ళు పిచ్చివాళ్ళయిపోయినా, చెవిటి మూగ గుడ్డివారయి పోయినా నేను లెక్క చెయ్యను. నాక్కావలసింది వాళ్ళని హింసించటం, దట్సాల్!"

"అయినా నీ భార్య నీలో యేదో లోపం చూసి వెళ్ళిపోతే పరాయి ఆడవాళ్ళు, అందునా మా దేశంలోని ఆడవాళ్ళు తేరగా దొరికారా నీకు కక్ష సాధించటానికి. నీ దేశం ఆడవాళ్ళకి గొడ్డుపోయిందా? అదేదో నీ దేశంలోనే వినోదించక పోయావా? భారతదేశం, అందునా ఆంధ్ర రాజధానికెందుకొచ్చావు?....ఇకనైనా నీ అకృత్యాలు కట్టిపెట్టి ఆ స్త్రీలందర్నీ సురక్షితంగా మా కప్పగించు."

"బెదిరిస్తున్నావా?"

"హెచ్చరిస్తున్నాను. నీ నాశనం నువ్వే కోరి తెచ్చుకో వద్దంటున్నాను."

"థాంక్యూ ఫర్ యువర్ ఎడ్వైజ్! గుడ్ లక్ అండ్ గుడ్ నైట్!" మాటలు మరి వినిపించ లేదు.

కిరణ్ మరి కొద్ది నిమిషాలు యెదురు చూశాడు. అంతటా నిశ్శబ్దంగా వుంది. అప్పుడు అప్పుడు ఓ స్కూటరో, ఆటోనో రోడ్డున పోతోంది దూరంగా.

కిరణ్ ఆ మాటలు యెక్కడ్నుంచి వచ్చాయా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. విలియమ్స్, అతని సహచరులు తనని, తన చర్యల్ని వేయి కళ్ళతో కనిపెట్టి చూస్తున్నారు. ఆ విషయంలో ఏమీ అనుమానం లేదు. కాని తనని విలియమ్స్ హెచ్చరించటం దేనికి? చంపటానికి ప్రయత్నించిన విలియమ్స్ యిప్పుడు హెచ్చరికల్లోకి బెదిరింపులోకి యెందుకు దిగుతున్నాడు. రాయబారానికొస్తున్నాడా? అతను తలచుకుంటే యే చోటునుంచో తనని హతమార్చవచ్చును కదా! తనవాళ్ళు యిద్దరు అర్ధాంతరంగా చచ్చిపోయినా, అతడు కోపం తెచ్చుకుని తనకేం హాని తలపెట్టక పోవటం చాలా చిత్రంగా అనిపిస్తోందతనికి.

లారీ దగ్గరకు నడిచి వెళ్ళాడు. లారీ హెడ్‌లైట్ను మధ్యగా బిగింపబడి వున్నది హారన్. దాన్నుంచి విలియమ్స్‌కి వైర్లెస్ సంబంధాలున్నాయన్నమాట. డ్రైవర్‌కి ఆదేశాలివ్వటానికి ఆ హారన్ ద్వారానే మెసేజ్ పంపి వుండొచ్చు.

కిరణ్ వాడి చూపులకు హారన్‌కి వెనకపక్కగా రేడియేటర్‌కి ముందు బంపర్‌కి అమర్చబడ్డ సూక్ష్మమైన వైర్‌లెస్ సెట్ కనిపించింది. తన మాటల్ని కూడా యీ సెట్ ఆకర్షించి విలియమ్స్‌కి అందించింది. అందుకే విలియమ్స్ తనని చూస్తూన్నంత సమీపం నుంచే మాట్లాడినట్టు తనకి అనుభూతి కలిగింది. నిజానికి తను విలియమ్స్‌కి

కనిపించకపోయుండవచ్చు. తన మాటకే అతను జవాబిచ్చాడని అర్థం చేసుకున్నాడు కిరణ్.

6

"వాట్, విలియమ్స్‌బర్డుతో మాట్లాడావా? చెప్పవేం, ఆ మైదానాన్ని నాలుగు వైపులనుంచి ముట్టడించి ఆ విలియమ్స్ ఎక్కడున్నాడో పట్టుకునే వాళ్ళం కదా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్, కిరణ్ చెప్పింది విని.

"విలియమ్స్ నువ్వనుకునేటంత తెలివితక్కువవాడు కాదు నీకు అంత తేలిగ్గా పట్టుబడటానికి!? ఆ మైదానం ప్రతి అంగుళం పరిశీలించాను నేను. అక్కడ రహస్య మార్గాలుగాని, నేలమాళిగలుగాని యేవీ లేవు. కాకపోతే ఆ మైదానాన్ని వాళ్ళు యిప్పటిదాకా తమ కార్యకలాపాలకు ఓ సంకేత స్థలంగా వాడుకున్నారు. అంబులెన్స్‌లో ఆడవాళ్ళని అక్కడినుంచి వేరే వాహనాల్లో మరెక్కడికో తరలించారు. అది యెక్కడో అంత తేలికగా తెలియనిస్తారా? ఇప్పుడు మరింత జాగ్రత్త పడతారు."

"మరి నిన్ను ఆ మైదానంలో ఎందుకు అటకాయించారు? వాళ్ళ రహస్యాలేవో బయటపడిపోతాయనే కదా నిన్ను చంపటానికి ప్రయత్నించారు?"

"వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం మొదట్లో నన్ను చంపాలనే. కాని వాళ్ళ అనుచరులిద్దరు చచ్చాక ఎందుకో విలియమ్స్ తన అభిప్రాయం మార్చుకున్నాడు. అవకాశం వున్నా నా జోలికి రాలేదు. అదే నాకంతుబట్టడంలేదు."

"అతను ఆడవాళ్ళను హింసించటానికి చెప్పిన కారణం సహేతుకంగా అనిపించటంలేదు. తన భార్య ఆ ఏక్ గ్రూప్ ది, పిల్లలు లేనిది అయినంత మాత్రాన

అమెరికా నుంచి ఆంధ్రదేశం వచ్చి మన ఆడపడుచుల్ని ఎందుకు చెరబడతాడు? వాళ్ళని చెవిటి, మూగ, పిచ్చి వాళ్ళగా ఎందుకు మారుస్తాడు? అసలు కారణం వేరే యేదో వుందనిపిస్తోంది."

కిరణ్ మందహాసం చేసి, "నీ పోలీసు బుర్రకి కూడా ఆలోచనలొస్తున్నందుకు సంతోషం మైడియర్ యిన్‌స్పెక్టర్! నువ్వు నీ అనుమానం బయట పెట్టేసుకున్నావు, నేను బయటపడలేదు. అంతే తేడా! ప్రస్తుతానికి సహేతుకంగా లేకపోయినా ఆడవాళ్ళ అంతర్థానానికి యిదే కారణంగా బయట ప్రచారం జరగనివ్వు" అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ యేదో చెప్పబోయేంతలో ఫోన్ గణగణ మోగింది. శ్రీనివాస్ రిసీవర్ ఎత్తి విని, "అలాగే అడ్రసు చెప్పండి" అంటూ అడ్రసు నోట్ చేసుకుని, "ఇప్పుడే బయల్దేరి వస్తున్నాం" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"వసంత అనే ఆమెను కూడా వదిలేశారట. ఆమె భర్త ఉమాపతి ఫోన్ చేశాడు. వసంత మామూలుగా నే మాట్లాడుతోందట" అన్నాడు శ్రీనివాస్ గొంతు తగ్గించి.

కిరణ్ ఉత్సాహంగా లేచి, "పద, యీ కేసుకి ఓ పరిష్కారం దొరికింది" అన్నాడు.

పది నిమిషాల్లో పోలీసు జీపు ఉమాపతి యింటికి పరుగులుతీసి ఆగింది.

7

సార్జంట్నుని తక్కిన పోలీసుల్ని జీప్‌లో వుండనిచ్చి కిరణ్, శ్రీనివాస్ మాత్రం ఉమాపతి ఇంట్లోకి వెళ్లారు.

ఉమాపతి ఎదురొచ్చి విష్ చేశాడు.

కిరణ్ అతనితో "మీ భార్య ఇంటికి తిరిగొచ్చినట్టు చుట్టుపక్కలవారు చూశారా?" అనడిగాడు.

"చూశారండి. కాని యింకా ఎవరినీ లోపలికి ఎలవ్ చెయ్యలేదు. ముందుగా మీకే ఫోన్ చేశాను" అన్నాడు ఉమాపతి.

అప్పుడు రాత్రి తొమ్మిది గంటలు దాటింది.

"దట్స్ గుడ్! ఆమె ఎలా వచ్చారు? ఎవరు తీసుకొచ్చారు?"

"పిలుస్తానుండండి" అంటూ ఉమాపతి వసంతను వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. బాగా యేడ్చినట్టు ఉబ్బిపోయి వున్నాయి కళ్ళు. నాలుగు రోజులుగా ఎక్కడో వున్న భార్యను రిసీవ్ చేసుకోవటానికి ఉమాపతి యిబ్బంది పెట్టే పరుషమైన మాటలతో ఆమెను బాధించలేదుకదా అనిపించింది చూస్తున్న వాళ్ళకు. కాని అతను ఆమె పై రవంతకూడా అనుమానం పెట్టుకోలేదని ఆ తర్వాత వెంటనే గ్రహించారు వాళ్ళిద్దరు.

వసంత డిటెక్టివ్ లకి నమస్కరించింది.

"జరిగిన సంగతంతా వివరంగా చెప్పండమ్మా!" అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ వెళ్ళి వీధి తలుపు గడియపెట్టి వచ్చాడు.

వసంత సాఫీగా వుండటానికి ప్రయత్నిస్తూ, "నేను మతి చలించినదానిలా నటించి అక్కడ్నుంచి బయట పడ్డాను. లేకుంటే నన్నొదిలి వుండేవాళ్ళు కాదు....

పంధొమ్మిదో తేదీ శనివారం మధ్యాహ్నం నేను ఆరోపించిన పత్రికలోని ప్రకటన ప్రకారం హోటల్ న్యూ సఫైర్ కి వెళ్ళాను. నాలుగు గంటలకి పదినిమిషా

లుందనగా నాకు లోపలికి పిలుపొచ్చింది.

“లోపల విలియమ్స్‌బర్డ్ అనే పేరుగల అమెరికన్ సర్జన్, కూర్చుని వున్నాడు. ఓ పక్కగా ఎనిమిదిమంది ఆడవాళ్ళు — నాముందు పరీక్ష చేయించుకోవటానికి లోనికి వచ్చినవాళ్ళు — కూచుని వున్నారు. వాళ్ళందరు చాలా ఆనందంగా వున్నారు. డాక్టర్ నన్ను చూసి ఆదరంగా నవ్వి, నా పేరు, అడ్రసు, నా వివాహం అయిన తేదీ, నా వెంట ఎవరైనా వచ్చారా, మొదలైన వివరాలు రాసుకున్నాడు.

తర్వాత స్టెతస్కోప్‌తో నన్ను పరీక్షించి, కను రెప్పలు చూసి స్నేహపూర్వకంగా నవ్వి ‘నీకు సంతానం కలుగుతుందమ్మా!’ అన్నాడు ఆంగ్లంలో. నాకు చాలా ఆనందమయ్యింది. ‘తక్కిన పరీక్షలు దగ్గర్లోనే వున్న మా మిషనరీ హాస్పిటల్లో చేయాల్సి వుంటుంది. అక్కడికి వెళ్ళటానికి మీకు అంగీకారమేనా?’ అనడిగాడు ఎంతో మర్యాదగా. నాకు ఆ ఆనందంలో అతను చెప్పినదానికి కాదనాల్సిన అవసరం కనపడలేదు.

ఆ ఎనమండుగురు స్త్రీలను, నన్ను తీసుకొని డాక్టర్ రిసెప్షనిస్టుగా వ్యవహరించిన అమ్మాయి కింద సిద్ధంగా వున్న అంబులెన్స్‌లో తీసుకుపోయారు. అంబులెన్స్ సికిందరాబాద్‌లోని పెరేడ్ గ్రౌండ్స్ దగ్గరకొచ్చాక ఆగిపోయింది. పెరేడ్ గ్రౌండ్స్ ఇదివరలో నేను చూశాను. మావారితో రిపబ్లిక్ డే ఉత్సవాలు చూశా నిదివరలో.

డాక్టర్ మాతో ‘అంబులెన్స్ ట్రబులిచ్చింది. మరో అంబులెన్స్‌లో మిమ్మల్ని హాస్పిటల్ కి చేరుస్తాం’ అన్నాడు. అందరం మంచి ఉత్సాహంగా వున్నాం.

సంతోషంగా తలలూపాం.

ఇంతలో ఓ అంబులెన్స్ వచ్చింది. మమ్మల్నందర్నీ అందులోకి ఎక్కించారు. ఆ అంబులెన్స్ కిటికీలకు దట్టమైన అద్దాలున్నాయి. మేము బయటకుగాని, బయటి ప్రపంచం మాకుగాని కనిపించనంత దట్టంగా వున్నాయి.

అంబులెన్స్ అలా గంటకు పైగానే నడిచింది. ఎక్కడో ఆగింది. మాలో మేం భయం భయంగా చూసుకున్నాం. చివరికి అంబులెన్స్ ఆగాక అడగబోయాం. కాని డాక్టర్ మా వైపు తిరిగి ఓ రబ్బరు సాధనంతో మా మొహాలమీదకు యేదో ద్రవం స్ప్రే చేశాడు. తియ్యటి వాసన. మాకు స్పృహ తప్పింది. మేము తెలివి తెచ్చుకుని చూసేసరికి ఓ పెద్ద విశాలమైన హాల్లో వున్నాం. హాస్పిటల్లో వచ్చే స్పిరిటు వాసన, యింకా యేవో రకరకాల మందుల వాసనలు అది హాస్పిటలనే భ్రాంతి కలిగించాయి.

అక్కడ దాదాపు యిరవైమంది ఆడవాళ్ళం వున్నాం. తక్కిన వాళ్ళంతా యెక్కడున్నారో తెలియలేదు. డాక్టరు మమ్మల్నుద్దేశించి, "మీరందరు ఎలాంటి గొడవ చెయ్యకుండా మాతో సహకరించాలి. మీకు చాలా రకాల పరీక్షలు చెయ్యాలి. ఒకటి, రెండు రోజుల్లో పంపేస్తాం" అన్నాడు.

మేమందరం యేక కంఠంతో, 'అదేం కుదరదు. మేం మా యిళ్ళలో చెప్పకుండా వచ్చాం. మేం వెళ్ళితీరాలి. రెండు రోజులుకాదు, రెండు గంటలుకూడా వుండటం వీలుకాదు' అని చెప్పాం. కాని మాది అరణ్యరోదనే అయింది.

మా అంగీకారాలతో నిమిత్తం లేకుండానే ఆ

రాత్రికి భోజన సదుపాయాలు, నిద్రపోవటానికి చాపలు, దిళ్ళుఇంటివి సరఫరా చేశారు. మేం తినలేదు, నిద్ర పోలేదు. భయంతో, విచారంతో కుంగిపోయాం. మాలాగే తక్కిన వాళ్ళందర్నీ అంటే మొత్తం రెండు వందలతొమ్మిది మందినీ వివిధ గదుల్లో నిర్బంధించారని తర్వాత తెలుసుకున్నాం.

మరునాడు మాకేవో యింజక్షన్లు చేశారు. ఓ రోజంతా ఏవేవో పరీక్షలు చేస్తూనే వున్నారు. మూడో రోజున ఒకామెకి పిచ్చిపట్టింది. మరొకామెకి మాట పడిపోయింది. ఇంకొకామెకి చెవుడు వచ్చింది. మరొకామె గుడ్డిదై పోయింది. వాళ్ళని వెంటనే బయటకి తరలించేశారు. వాళ్ళ యిళ్ళలో వదిలేశారని తర్వాత తెలిసింది.

నేనా నరకం నించి బయటపడటానికి మతి స్థిమితం తప్పిన దానిలా నటించాను. పిచ్చి పిచ్చిగా సమాధానాలు చెప్పాను. నా నటన నిజమేనని నమ్మేశారు. నన్ను కళ్ళకు గంతలు కట్టకుండానే బయటికి తీసుకొచ్చారు. అదే ప్రదేశమో గుర్తుపట్టడానికి ప్రయత్నించాను. కాని సాధ్యం కాలేదు.

అంతదాకా నేనున్న స్థలం ఓ ఫ్యాక్టరీ అని గ్రహించాను. బయటికి రాగానే క్రూసిబుల్స్ తయారు చేసే మూసలు, ఫ్యాక్టరీ గొట్టం కనిపించాయి. బయట కార్మికులు తమ పనుల్లో నిమగ్నమయి వున్నారు.

అదేదో యిండస్ట్రియల్ యేరియా అని గ్రహించాను. తరవాత నన్ను అంబులెన్స్‌లో యెక్కించారు. అదే దట్టమైన అద్దాలున్న అంబులెన్స్‌లో అరగంట తర్వాత నన్ను పెరేడ్ గ్రౌండ్స్ దగ్గర దించారు. నేను ప్రయాణించి

నంతసేపు పిచ్చిదానిలా నాలో నేను గొణుక్కుంటూనే వున్నాను.

పెరేడ్ గ్రౌండ్సులో ఓ అంబాసిడర్ కారు సిద్ధంగా వుంది. అక్కడ ఓ లారీకూడా వుంది. నేనొచ్చిన దార్లో ఓ ట్రక్కు చెట్టుకు కొట్టుకొని బోల్తాపడి వుంది. చెదురు మదురుగా జనం వున్నారు. అప్పుడు సమయం రాత్రి యేడున్నరయింది. సరిగ్గా అరగంటలో నన్ను మా ఇంటికి నాలుగైదు గజాల దూరంలో దింపేసి కారు దూసుకు పోయింది.

నేను రెండడుగుల్లో మా యింట్లోకి వచ్చి పడ్డాను. మా వారు ముందు గదిలోనే విచారంగా కూచుని వున్నారు. నన్ను చూసి పరుగున వచ్చి "ఏమయింది? యెక్కడున్నావిన్నాళ్ళు? కులాసాగా వున్నావా?" అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు— నేను చెప్పింది విన్న వెంటనే ఎదురింటి వకీలుగారింట్లోంచి మీకు ఫోన్ చేశారు. ఇదీ జరిగిన సంగతి" అని ముగించింది.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ చాలా శ్రద్ధగా ఆమె చెప్పిందంతా విన్నారు. కిరణ్‌కి చాలా ఆశ్చర్యంగా వున్నది.

ఏడుగంటలవరకు తను గ్రౌండ్స్‌లోనే వున్నాడు. తనని అక్కడ్నుంచి పంపెయ్యటానికి విలియమ్స్ ఎందుకంగారు పడ్డాడో, ఎందుకు తనపట్ల మానం వహించాడో కిరణ్‌కి అర్థమయ్యింది. తను వెళ్ళిపోయిన అరగంటకు వసంతను అంబులెన్స్‌లో తీసుకొచ్చి గ్రౌండ్స్‌లో దించేశారు.

కిరణ్ వసంతవంక ప్రశంసాపూర్వకంగా చూసి, "మీరు చాలా తెలివిగా ప్రవర్తించారు. వాళ్ళ స్థావరం

గురించి సరయిన సమాచారం సమయానికి యిచ్చి చాలా మేలు చేశారు..ఇంతకీ ఆ డాక్టర్ మీ కెన్ని ఇంజక్షన్స్ చేశాడు? ఎలాంటి పరీక్షలు చేశాడు? అభ్యంతరం లేక పోతే చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

వసంత రెండు నిమిషాలు ఆలోచించి, "చెప్పటానికి అభ్యంతర మేముంటుంది? నా తోటి స్త్రీలను రక్షించ టానికి నా సమాచారం ఉపయోగపడట మే నాకు కావల సింది!.... మొదట యూరిన్ టెస్ట్ చేశారు. ఆ తర్వాత బ్లడ్ ఎగ్జామినేషన్ చేశారు. ఎనిమా యిచ్చారు రెండు సార్లు. నడుముకి స్పైనల్ కార్డ్‌కి-ఎని స్తీషియా ఇచ్చారు. ఆ తర్వాత నాకు మగత వచ్చింది. కాని వాళ్లేం చేస్తున్నదీ స్పష్టంగా తెలుస్తూనే వుంది.

తర్వాత పొత్తి కడుపుమీద ఓ అరంగుళం మేర కోశారు. ఏదో పరికరంతో ఓసారి పరీక్ష చేసి మళ్ళీ ఓ యింజక్షనిచ్చి కోసిన ప్రదేశంలో ఓ కట్టు వేశారు. ఆ మర్నాడు ఎక్స్‌రే తీశారు. ఈ రోజు యేం చేసేవారో, నేను ఉదయంనించీ మతిస్థిమితం కోల్పోయినదానిలా నటించడంవల్ల నా జోలికి రాలేదింక" అన్నది.

కిరణ్ మస్తిష్కంలో యేదో మెరిసింది. "థాంక్సమ్మా, మీరు చాలా విలువైన విషయాన్ని చెప్పారు. ఇక యీ రాత్రితో ఆ డాక్టరు నిజస్వరూపం బయటపెట్టి వాడి ఆట కట్టిస్తాం. ఆడపడుచులకి వాడి చెర విడిపిస్తాం" అన్నాడు.

తర్వాత ఉమాపతితో, "మీరు అన్యథా భావించక పోతే నాకు తెలిసిన లేడీ డాక్టరుతో వసంతగారిని ఓసారి చెకప్ చేయటానికి అంగీకరిస్తారా?" అనడిగాడు కిరణ్.

ఉమాపతి వెంటనే "దానిదేం భాగ్యం? పరీక్ష చేయించటానికి నేనే గైనకాలజిస్ట్ దగ్గరకు తీసుకు వెళ్లాలనుకుంటున్నాను. వాళ్ళ మందులవల్ల కనూ ఆరోగ్యానికేమైనా ప్రమాదం జరగబోతుందేమోనని నాకు భయంగా వుంది" అన్నాడు.

"వసంతగారు బయటకి వెళ్ళనక్కరలేదు. డాక్టర్ నే యిక్కడికి రప్పిస్తాను" అని కిరణ్ సార్జంట్ శివంతో పోలీస్ జీప్‌లో వెళ్ళి డాక్టర్ విమలని తీసుకురమ్మని కబురు పంపాడు.

8

"మనం వెంటనే మాలాలీ వెళ్లాలి. ఇండస్ట్రియల్ యేరియాలోనే యెక్కడో ఆడవాళ్ళని దాచిపెట్టిన విషయం నిర్వివాదాంశం. ఈ రాత్రికే విలియమ్స్ ఆట కట్టించాలి!" అన్నాడు కిరణ్ శ్రీనివాస్‌తో.

ఇద్దరు పోలీసు స్టేషన్‌లో యెదురెదురుగా కూచున్నారు.

"ఆలస్యం దేనికి? సిబ్బందిని వెంటబెట్టుకొని వెళ్దామా?"

"వద్దు. ముందుగా నేను వెళ్తాను. తర్వాత ఓ గంట పోయాక నానుంచి మెసేజ్ రాకపోతే అప్పుడు సిబ్బందిని తీసుకురా! అందరం వెళ్తే మొదటికే మోసం వస్తుంది."

"ఓ గంటలో నీ దగ్గర్నుంచి వైర్లెస్ మెసేజ్ వస్తుందని ఎదురుచూస్తూంటాం!"

"సర్టెన్‌లీ. నేను వెళ్తున్నాను. సిటీ బస్‌లో వెళ్తాను. నేను లొకేషన్ కనిపెట్టి, తర్వాత అది యెక్కడుందో నీకు ముందుగా మెసేజ్ పంపుతాను. నేనేం చేయబో

తున్నదీ చెపుతాను. పరిస్థితి విషమిస్తే వెంటనే తెలియ పరుస్తాను.

"అప్పటికి మేము సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ ప్రాంతాలకు చేరుకుంటాం. ముందునించీ జాగ్రత్తపడకపోతే ఎమర్జన్సీ అయితే మరి యింతదూరం ప్రయాణించి వచ్చేసరికి ఫలిత ముండకపోవచ్చు!" సూచించాడు శ్రీనివాస్.

"ఆల్ రైట్! పెరేడ్ గ్రౌండ్స్ మీదుగా కాకుండా ముషీరాబాద్ మీదుగా సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ పరిసరాల్లో వెయిట్ చెయ్యండి. యూనిఫారాల్లో వద్దు. పూర్తిగా మఫ్టీలో, వీలయితే మంచి వేషాల్లో రావటం మంచిది. పోలీస్ జీప్ వాడొద్దు. మన స్నేహితుల కారేదయినా తీసుకో!"

"గుడ్ అయిడియా."

కిరణ్ బయల్దేరుతూ, "ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మన ప్లాన్ బయటికి లీక్ కానివ్వద్దు" అన్నాడు.

9

కిరణ్ మాలాలీ చేరుకునేసరికి రాత్రి పదకొండు గంటలయింది.

వసంత చెప్పిన గుర్తుల ప్రకారం ఇండస్ట్రియల్ యేరియాలో అడుగుపెట్టాడు. అతని వేషం పూర్తిగా మారిపోయింది. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ నించి తోపుడు బండి తోసుకువెళ్ళే అరటిపళ్ళు అమ్ముకునే మనిషిలా వేషం మార్చి, బండి తోసుకు వెళుతున్నాడు. అతని సన్నిహితులుకూడా అతన్ని అతిసమీపం నించి చూసినా గుర్తుపట్టలేనంత పకడ్బందీగా వేషం మార్చేశాడు.

ఇండస్ట్రియల్ యేరియా సగానికి పైగా దాటి పోయాక గౌతమీ ట్రాన్సిబుల్ కంపెనీ అన్న పేరు

నయినానందకరంగా కనిపించింది.

కిరణ్ చుట్టూ పరీక్షగా చూశాడు. ఫ్యాక్టరీలో మిషను శబ్దాలు మెల్లిగా వినిపిస్తూన్నాయి. నైట్ షిఫ్టులు పనిచేస్తున్నాయి. ఫ్యాక్టరీలచుట్టూ ఎత్తయిన ప్రహారీగోడలు, గోడలకి పెద్ద యినప గేట్లు అమర్చబడి వున్నాయి. గేటులోపల సెక్యూరిటీ గార్డులు కాపలా వుంటారు.

కిరణ్ క్రూసిబుల్ కంపెనీ పరిసరాల్ని చాలా జాగ్రత్తగా గమనించాడు. ఆ కంపెనీకి కుడిపక్కగా టైర్ల ఫ్యాక్టరీ వుంది. ఎడమపక్కగా వున్న బోర్డు అతన్నాకర్షించింది.

'డిస్టిల్డ్ వాటర్' తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీ అది. పైకి ఫ్యాక్టరీలా కనిపించినా పొగ గొట్టాలుగాని, మెషీన్ల చప్పుడుగాని యే విధమైన శబ్దాలుగాని వినిపించకుండా ప్రశాంతంగా వుంది, తక్కిన ఫ్యాక్టరీలకి భిన్నంగావుంది. ప్రహరీగోడ చాలా ఎత్తుగా వుంది. బలమైన డిజైన్డ్ కటకటాల గేటుంది.

కిరణ్ చుట్టూ పరిశీలనగా చూశాడు. ఎవరూ తనని గమనించటంలేదని రూఢి చేసుకున్నాడు. కాంపౌండ్ వాల్ చుట్టి వెనకవైపుకి నడిచాడు. కారు గేరేజ్ కనిపించింది. మూసివున్న తలుపుల్లోనుంచి తెల్లటి రంగుగల వేన్ కనిపించింది. రెడ్‌క్రాస్ గుర్తు అస్పష్టంగా కనిపించింది. అంబులెన్స్!

కిరణ్‌కి సన్నగా యీల వెయ్యాలనిపించింది.

జేబునించి పాకెట్ మనీపర్సులా వున్న వైర్లెస్ సెట్ తీసి నేలమీద గొంతుకూచుని, లొకేషన్ గుర్తించినట్టు శ్రీనివాస్‌కి మెసేజ్ పంపాడు.

తర్వాత వైర్లెస్ సెట్ని పేంటులోకి తోసేసి, లేచి నించున్నాడు. ప్రహరీగోడ వెనక భాగంలో ఓ చివర గుట్టయిన బండరాళ్ళున్నాయి. బండరాళ్ళ మీదుగా ప్రహరీ దాటడం పెద్ద కష్టంకాదు.

కిరణ్ బండరాళ్ళమీది కెగబాకి, కాంపౌండ్ వాల్ అంచు అందుకున్నాడు. వెంటనే దుమికెయ్యకుండా లోపలికి తొంగిచూశాడు. కింద రెండు అల్సేషియన్ కుక్కలు కొదమ సింగాల్లా ఆవరణలో తిరుగుతున్నాయి.

కిరణ్కేం చెయ్యాలో ఓ క్షణం అంతుబట్టలేదు. తనేమాత్రం తొందరపడినా యీపాటికి వాటికి ఆహార మయిపోయుండేవాడు.

కిరణ్ నాలుగు గులకరాళ్ళు ఏరాడు. కుక్కల దృష్టిని మరలించటానికి రాళ్ళను మెయిన్ గేటువైపు విసిరాడు. గేటుకి తగిలేలా జాగ్రత్త తీసుకున్నాడు. ఖంగున చప్పుడయ్యింది. అల్సేషియన్ కుక్కలు గుర్రు మంటూ ఒక్క అంగలో గేటు దగ్గరకు పరుగెత్తు కెళ్ళాయి.

కిరణ్ ఒక్క గెంతులో ప్రహరీదూకి గోడదూకి ఆవరణ లోకి ప్రవేశించాడు. కుక్కలు తనని యేమాత్రం పసి కట్టినా తన చావు తథ్యం!

కిరణ్ క్షణాలమీద ఆవరణలో ఓ పక్కగా తెరచి వున్న తలుపు దగ్గరకు రెండంగల్లో చేరుకున్నాడు. కుక్కలు తిరిగొస్తున్నట్టు వాటి ఒగర్పునిబట్టి గ్రహిం చాడు. తలుపు ఓ పక్కనుంచి లోపలకు తొంగి చూశాడు. వరసగా గదులు కనిపించాయి. చటుక్కన ఆ ద్వారం లోనించి లోపలకు ప్రవేశించి తలుపులు గడియ పెట్టే శాడు. కుక్కలు తనని పసిగట్టినా లోపలకు రాలేవు!

అక్కడ గోడ చాలా ఎత్తుగా వున్నది.

కిరణ్ చీకటిగా వున్న ప్రదేశం చూసుకుని కీనీడలో నించుని నడవా వంక దృష్టిసారించాడు. అక్కడంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. బహుశా వసంత చెప్పిన గదులు అవే అయ్యుండాలి. వాటిలోనే అంతర్ధానమైన యువతులు అజ్ఞాతవాసం చేస్తున్నారు.

కిరణ్ కీనీడలోనించి కదలబోయాడు. ఇంతలో ఎవరో వస్తూన్న అలికిడి విని, తన ప్రయత్నం విరమించుకుని ఊపిరి బిగబట్టి చూడసాగాడు. గూర్ఖాలాంటి వ్యక్తి చేతిలో టార్చి, లాఠీకర్ర పట్టుకుని అటు వచ్చాడు. మనిషి చాలా బలంగా వున్నాడు. నడుముకి రివాల్వర్ కట్టి వున్నది.

ఆ మనిషి తలుపులు మూసి వుండటం చూసి ఆశ్చర్యంగా వాటివైపు అడుగులు వేశాడు. కిరణ్ ఆ అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకున్నాడు. జేబునించి రివాల్వర్ తీసి మడమతో అతని తలమీద కొట్టాడు. కిక్కురుమనకుండా గూర్ఖా నేలమీద పడిపోయాడు.

అతని మెడనరంమీద మరోసారి రివాల్వర్ మడమతో కొట్టాడు కిరణ్. అతను పూర్తిగా స్పృహతప్పి పోయాడని నిర్ధారణ చేసుకుని అతన్ని కీనీడలోకి లాగి చకచక అతని ఖాకీ గుడ్డలు తను వేసుకున్నాడు. హేట్ తీసి కళ్ళమీదుగా గుర్తు తెలియకుండా పెట్టుకున్నాడు. నడుముకి రివాల్వర్ వున్న బెల్టు కట్టుకున్నాడు. తన రివాల్వర్ని జేబులో పెట్టుకుని, లాఠీ, టార్చి రెండు చేతుల్లోను పట్టుకుని నడవాలో నడుస్తూ ఆ చివరివరకు వెళ్ళాడు.

ఎవరూ తనని గమనించటంలేదని నిర్ధారణ చేసు

వున్నాడు. గదులదగ్గర ఆగాడు. గూర్ఖా పేంటుజేబులో ఆ గదుల తాళాలగుత్తి వున్నది. దాంతో ఓ గది తాళం తెరిచాడు. లోపల దాదాపు యిరవైమంది ఆడవాళ్ళు పొడవాటి బల్లలమీద పరుండి వున్నారు. వాళ్ళు నిద్ర, మగతకాని స్థితిలో వున్నారు.

కిరణ్ వాళ్ళవంక జాలిగా చూశాడు. తలుపులు దగ్గరగా మూసి, తాళం పెట్టకుండా వదిలేశాడు. అలాగే తక్కిన గదుల తాళాలుతీసి చూశాడు. పది గదుల్లోను రెండువందలమూడుమంది ఆడవాళ్ళు పొడవాటి బల్లల మీద పరుండి వుండగా చూశాడు కిరణ్. తక్కిన ఆరుగుర్ని విలియమ్స్ వాళ్ళ యిళ్ళకు యిదివరకే పంపేశాడు. అంటే అందరు మహిళలు అక్కడే బందీలుగా వున్నారు. ఎక్కడికీ తరలించబడలేదు. అంతవరకు అదృష్టమే!

“జ్వాలాసింగ్, ఝ్యాకర్ రహేఁ!” అని వినిపించింది వరండాలోనించి. కిరణ్ తృళ్ళిపడ్డాడు. గూర్ఖా పేరు జ్వాలాసింగ్ అయివుండాలి! ఆ గొంతు తనకు చిరపరిచితమయినదే! అవును, సాయంత్రం తనకి గ్రౌండ్స్‌లో వినిపించిన విలియమ్స్ గొంతు అది!

కిరణ్ పక్కగా అతన్ని చూసి, “లాగ్ కర్ రహాఁ సాబ్!” అన్నాడు. జ్వాలాసింగ్ గొంతు తను వినలేదు. లోస్వరంలో అర్థం అయీ కాకుండా అన్నాడు.

ఆ కాస్త భేదాను విలియమ్స్ గుర్తించడని కిరణ్ భ్రమపడ్డాడు. కాని విలియమ్స్ ఆ భేదాని స్పష్టంగా గుర్తించాడని అతని ముఖం చూడగానే అర్థమయిపోయింది.

“హూ ఆర్యూ?” అన్నాడు విలియమ్స్. అతని గొంతులో ఉరుములు ఉరిమాయి.

10

కిరణ్ ఏమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా రివాల్వర్ విలియమ్స్‌కి గురిచూసి, "స్టాప్ దేర్! ఐ విల్ షూట్ యూ!" అన్నాడు తీవ్రంగా.

విలియమ్స్ పగలబడి నవ్వాడు. "సింహం సరాసరి బోనులోకే నడిచివచ్చిందన్నమాట. సెహభాష్ మిస్టర్ కిరణ్! బతికి బయటపడగలననే అనుకుంటున్నావా?" అన్నాడు.

క్షణాలమీద పదిమంది వ్యక్తులు చేతుల్లో తుపాకులు ధరించి వలయంలా వారిచుట్టూ నించున్నారు. కిరణ్ విస్తుపోయాడు. కాని వెంటనే నిలదొక్కుకున్నాడు.

"హల్లో ఇన్‌స్పెక్టర్" అన్నాడు విలియమ్స్ తల మీదుగా చూస్తూ కిరణ్.

విలియమ్స్‌తో బాటు పదిమంది అనుచరులు త్రుళ్ళిపడి ద్వారంవేపు చూశారు.

స్ప్లిట్ సెకండ్!

ఒక్క అంగలో విలియమ్స్ వెనక్కి వచ్చేసి అతని కణతలకి రివాల్వర్‌ని గురిపెట్టి, "మిస్టర్ విలియమ్స్! నీ మనుషుల్ని తుపాకులు నేలమీద పడేసి వరసగా ఆ గోడపక్కగా చేతులెత్తి నించోమని ఆదేశించు. క్విక్!" అన్నాడు కిరణ్.

విలియమ్స్ పళ్ళు పటపట కొరికాడు. అతని కంఠం చుట్టూ కిరణ్ ఉక్కు చేయి బిగుసుకుంది. మరో చేతిలోని రివాల్వర్ అతని కుడి కణతకి గురిపెట్టి వున్నది. జీవన్మరణ సమస్య!

విలియమ్స్ ఆదేశం ప్రకారం అతని అనుచరులు గన్స్ నేలమీద పడేసి వరసగా పోయి గోడపక్కగా నించు

న్నారు.

విలియమ్స్ గింజుకోబోయాడు. "డోంట్ బి సిల్లీ విలియమ్స్. నీ చావును నువ్వే కోరి ఆహ్వానించకు" అన్నాడు కిరణ్.

ఇంతలోనే కిరణ్ వెన్నుమీద చల్లగా తగిలింది. అది రివాల్వర్ మొన అని అతనికి బాగా తెలుసు.

సన్నటిస్వరం, వీణ మీటినట్టులేదు, కర్కశంగావుంది.

"మిస్టర్ కిరణ్! విలియమ్స్‌ని వదిలిపెట్టు. లేకుంటే నీ ప్రాణాలు నీవి కావు" అని వినిపించింది.

కిరణ్ మెరుపుకన్న వేగంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఆమె రిసెప్షనిస్టుగా పరిచయమయిన యువతి అయి వుండాలి! బహుశా విలియమ్స్‌కి అన్ని విషయాల్లోను పార్ట్‌నర్ అయ్యుండొచ్చు.

కిరణ్ రివాల్వర్ నేలమీదకు వదిలేశాడు. ఎడమ చేయిపట్టు సడలించాడు.

అనుచరులు గోడపక్కనుంచి కదలబోయారు.

కాని యింతలోనే ఊహించని విధంగా జేబులోనించి తన రివాల్వర్ తీసి ఆమె చేతిమీద గట్టిగా కొట్టాడు కిరణ్.

అంతే, ఆమె చేతిలోని రివాల్వర్ ఎగిరి అవతల పడింది. దుడుకుగా ప్రవర్తించబోయిన ఓ అనుచరుడ్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేశాడు కిరణ్. తక్కినవాళ్ళు సాహసించలేదు.

కిరణ్ విలియమ్స్ పక్కకి ఆమెనుకూడా లాగి నించోబెట్టి, "మిస్—నువ్వే తెలివయినదానివి కావు. నిన్ను మించినవాళ్ళు, నీ ప్రియుడ్ని తలదన్నేవాళ్ళు లోకంలో చాలామంది వున్నారని గుర్తుంచుకో!" అన్నాడు.

ఆమె గుర్రుగా చూసింది. ఆల్సేషియన్ కుక్కలు ఆవరణలో గట్టిగా మొరుగుతున్నాయి. కిరణ్ తన కోడ్ వర్డు ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనువాస్‌కి చేరిందని గ్రహించాడు. ఆపదలో పడితే 'హల్లో ఇన్‌స్పెక్టర్!' అనే కోడ్ వర్డు పంపుతానని ముందుగానే చెప్పాడు కిరణ్. జేబులో చెయ్యిపెట్టి వైర్లెస్ సెట్ ఆన్ చేసి కోడ్ వర్డు చెప్పాడు యిందాక. అప్పుడే విలియమ్స్‌తోబాటు అనుచరులుకూడా ద్వారంవైపు చూశారు. ఆ వర్డ్ రెండు విధాలా ఉపయోగపడింది.

"ఎవ్వరూ వున్నచోటునుంచి కదలొద్దు!" అంటూ మెల్లగా ద్వారంవైపు జరిగాడు కిరణ్. ఆవరణలో రెండుసార్లు కాల్పులు వినిపించాయి. కుక్కలు మొరగటం మానేశాయి. ఆ మరునిమషంలో తలుపుమీద చప్పుడయింది టకటకమని!

కిరణ్ తలుపులు తెరిచాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్‌తోబాటు మఫ్టీలో వున్న పోలీసులు బిలబిలమంటూ లోనికొచ్చేశారు.

శ్రీనివాస్ విలియమ్స్ వంక నవ్వుతూ చూసి, "వెరీ గ్లాడ్ టు అరెస్ట్ యూ!" అన్నాడు.

విలియమ్స్ ముఖం కోపంతోను, అవమానంతోను ఎర్రగా అయిపోయింది.

పోలీసులు అనుచరుల్ని, ఆ యువతిని అదుపులోకి తీసుకున్నాక, విలియమ్స్‌ని చూసి అన్నాడు కిరణ్.

"లోపలి గదుల్లో వున్న ఆడవాళ్ళందరికీ వెంటనే విరుగుడు యింజక్షన్‌లు చెయ్యి. నువ్వు చెయ్యకపోయినా మా డాక్టర్లచేత చేయించగలను. డాక్టరుగా చివరిసారిగా నీ వృత్తికి న్యాయం చెయ్యి" అన్నాడు.

విలియమ్స్ తలవంచుకున్నాడు.

"మిష్టర్ విలియమ్స్బర్డు! నువ్వు చేయతలపెట్టిన పని ఎంత హేయమైనదో, చట్టవిరుద్ధమైనదో ఒక్క క్షణం ఆలోచించావా? డాక్టరువై వుండి పవిత్రమైన ఆ వృత్తికి కళంకం ఆపాదించావు. నీకు మొదట్నుంచీ ఫెర్టిలిటీమీద పరిశోధించటం హాబీ అయితే కావచ్చు. దాన్ని యే కుందేలుమీదనో, కోతిమీదనో మరే జంతువుమీదనో ప్రయోగంచేసి చూడాల్సింది బదులు మానవ శరీరాల మీదే నీ ప్రయోగాలు ప్రారంభించావు. పచ్చటి కాపురాల్లో చిచ్చుపెట్టావు.

నీ ప్రయోగాలు వికటించి నలుగురు స్త్రీలు నాశనమయిపోయారు. ఇంకా నీ ప్రయోగం పాలబడ్డ యీ రెండువందల స్త్రీలలో యెంతమంది ఉన్మాదులు, మూగవాళ్ళు, బధిరులు శాశ్వతంగా గొడ్రాళ్ళు అయిపోతారో తెలియదు.

నీ ప్రయోగం బారినుంచి తెలివిగా తప్పించుకున్న వసంత అనే గృహిణిద్వారా మాకు నిజాలు తెలిశాయి. ఆమెను పరీక్షించిన ప్రసిద్ధ గైనకాలజిస్టు అసలు విషయం చెప్పింది.

నువ్వు స్త్రీలలో వంధ్యత్వం ఎలా వస్తూంది, దాన్ని ఎంతవరకు సరిచేయవచ్చును. అనే విషయమై పరిశోధనలు చెయ్యటానికి యీ స్త్రీలపై ప్రయోగాలు చేస్తున్నావని ఆమె చెప్పింది. అందుకోసమని వాళ్ళ యూటరస్ ఓపెన్ చేసి ఫెలోపియన్ ట్యూబ్స్ లోపలికి ఒక విధమైన రసాయనాన్ని ఇంజెక్టు చేసి ఫలితాలకోసం ప్రయోగాలు చేస్తున్నావని, అది వికటిస్తే ఆ స్త్రీలకు మతి స్థిమితం తప్పటం వంటి కాంప్లికేషన్స్ వస్తాయని ఆ డాక్టరమ్మ

చెప్పింది.

నువ్వు చేస్తూన్న ప్రయోగం ఎంత ప్రమాదకరమైనదో తెలిసికూడా ఆడవాళ్ళని మోసంచేసి, వాళ్ళకి సంతాన యోగముందో లేదో చెపుతానని ఆకర్షించుకుని ఇక్కడకు తెచ్చి నిర్బంధంగా ప్రయోగాలు చేస్తున్నావు. మొదట్లో నువ్వు అమెరికన్ డాక్టరువనుకున్నాను. కాని నువ్వు గత సాయంత్రం నన్ను బెదిరించినపుడు మాట్లాడిన ఆంగ్లం అమెరికన్ ఏక్సెంట్ కాదని అర్థంచేసుకున్నాను. నార్త్ ఇండియన్ ఏక్సెంట్ అని గుర్తించాను.

నీ పేరు విలియమ్స్ర్డు కాదని ఘంటాపథంగా చెప్పగలను. డిస్టిల్డ్ వాటర్ తయారుచేసే మిషమీద ఇక్కడ రహస్యంగా యీ ప్రయోగాలు చేస్తున్నావు. నీ పరిశోధన ఫలితాలను హెచ్చు మొత్తంలో బహుశా కొన్ని కోట్ల రూపాయలకు విదేశాలకు అమ్ముకోవటానికి యిదంతా చేస్తున్నావు, అవునా?" అడిగాడు కిరణ్ సూటిగా విలియమ్స్ కళ్ళలోకి చూస్తూ.

విలియమ్స్ మౌనంగా తలూపాడు.

ఆ తర్వాత తన స్టేట్‌మెంట్‌లో, "నా పేరు జోషి. 'ఫ్రిజిడిటీయిన్ మేరీడ్ ఉమన్' అనే అంశంమీద పరిశోధన చేయటానికి అక్రమ మార్గంలో, పెళ్ళయి సంతానంలేని ఆడవాళ్ళని మోసపు ప్రకటనద్వారా రప్పించి చట్టవిరుద్ధ చర్యలకు పాల్పడ్డాను. పేరు, దాంతోబాటు కొన్ని కోట్ల విదేశీ మారక ద్రవ్యం అక్రమంగా సంపాదించాలనుకున్నాను. కాని ఘోరంగా విఫలమయ్యాను" అని చెప్పాడు.

—: అయిపోయింది: —